

LATVIJAS
NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS
ORĶESTRIS

ŠOSTAKOVIČS – JOKDARIS UN VIZIONĀRS

SHOSTAKOVICH – THE JESTER AND THE VISIONARY

2019. gada 25. janvārī Lielajā ģildē

Plamena MANGOVA – klavieres | piano
Jānis PORIETIS – trompete | trumpet

Diriģents | Conductor
Andris POGA

Koncertu ieskaņo Latvijas Radio 3 "Klasika"
The concert recorded by the Public Radio of Latvia 3 *Klasika*

Dmitrijs ŠOSTAKOVIČS | Dmitry SHOSTAKOVICH

1906 – 1975

I DAĻA | PART I

Koncerts klavierēm, trompetei un stīgām dominorā op. 35 (1933)

Concerto for Piano, Trumpet and Strings in C minor, op. 35 (1933)

I. *Allegretto – Allegro vivace – Moderato*

II. *Lento*

III. *Moderato*

IV. *Allegro con brio*

20–25 min.

II DAĻA | PART II

Ceturtnā simfonija dominorā op. 43 (1936)

Symphony no. 4 in C minor, op. 43 (1936)

I. *Allegretto poco moderato – Presto*

II. *Moderato con moto*

III. *Largo – Allegro*

60–65 min.

Kultūras ministrija

VALSTES
KULTŪRALĪPĪTĪBES FONDŠ

NEIBURGS

Garage
demokrātiskā virgātas

Pastaiga

DELFI

Latvijas
Radio
Klasika

NABA
93.1 FM

MUZIĀLĀ
SAULE

Laikraksta "Padomju Māksla" 1933. gada 14. decembra laidienā Dmitrijs Šostakovičs raksta: "Vēlos tā sauktajai "nopietnajai mūzikai" atkarot tiesības uz smieklēm. Kad simfoniskajā koncertā klausītājs skaļi smejas, mani tas nebūt nešokē, gluži pretēji – iepriecina."

Šo domu komponists attiecina uz savu

**KONCERTU KLAVIERĒM,
TROMPETEI UN
STĪGINSTRUMENTIEM**, kas pabeigts 1933. gada vasaras vidū.

Šostakovičs te uzjautrinājies no sirds: Haidna un Bēthovena mūzikas citāti dzīvo līdzās operetes un džeza intonācijām, skan atbalsis no "Apasionātas" (kā vēsta padomju mītoloģija, tas bijis Ļeņina iemīļots skaņdarbs), kas likta vienkop ar bandītiskas ielu mūzikas motīviem.

No vienas puses, šo var uztvert kā 27 gadus veca komponista ālēšanos, no otras puses, tas ir izaicinājums klasiskās kultūras kanoniem un pagātnes tradīcijām. Ieskanas galops, dzirdams bostonvalsis, un finālā trompete izpaužas estrādiskā šļāgerī, kas uz Šostakoviča Koncertu atceļojis no mūzikas Ļeņingradas mūzikholla rēvijas "Nosacīti nosists".

Šostakoviča daiļrades ievērojams aprakstnieks Kšištofs Meijers par Koncertu klavierēm un trompetei saka: "Oriģināls ir jau pats instrumentu sastāvs: soloklavieres, stīginstrumentu orķestris un trompete, kas ir gan savā ziņā solējoša, gan pavadoša, tā parādās tikai laiku pa laikam, turklāt tās sniegunā izskan visai dīvaini parodējoši motīvi. Koncerta stils tuvs neoklasicismam, kas tolaik Eiropā kļuva arvien modernāks... Pirmā daļa veidota tradicionālā sonātes formā ar divām kontrastējošām tēmām – viena rahmaņinoviska, otra dejiska. Liriskais *Lento*, kas atgādina lēno valsī, ir skaidra analogija ar Ravela Solmajžora koncerta vidējo daļu. Šostakoviča koncerta trešā daļa ir neliela interlūdija, kas savieno *Lento* ar *Allegro con brio*, kur neierobežoti valda humors, bagātināts ar draiskiem citātiem no Haidna sonātes Remažorā un Bēthovena Rondo "Dusmas par pazaudēto grasi". Tikai nedaudzos agrākos Šostakoviča sacerējumos var atrast tādu

lērumu daudzveidīgu stilistisku elementu, turklāt reti kurā viņa opusā ir tik daudz parodijas, ironijas un banāla tematisma."

Interesanti – kā parādījās Bēthovena citāts. Meijers raksta, ka komponists iedevis gatavo partitūru draugam Ļevam Oborinam. Slavenais pianists bijis izbrīnījies – kā tad tā, koncerts bez spožas solista kadences?! Šostakovičs bildis, ka šis jau nu gan neesot nekāds tradicionālais koncerts, kur pianistam dota iespēja parādīt, ka viņš māk baisā ātrumā spēlēt gammas, taču Oborina sarūgtinājums bijis tik liels, ka komponists piekāpies un uzrakstījis kadenci.

Pirmatskaņojumā solists bija pats komponists, un viņa virtuozitāte pārsteigusi un žilbinājusi. Fināls nospēlēts neticamā ātrumā un ar izteikti neglītu, sausu skaņu. Diriģēja Vinē dzimušais un jurisprudenci savulaik studējušais maestro Frīcis Štīdri – savulaik Mālera asistents Vīnes Valsts operā, vēlāk Berlīnes un Kaseles opernamu galvenais diriģents. Nākot pie varas Hitleram, viņš pameta Vāciju 1933. gadā, kļuva par Ļeņingradas filharmonijas orķestra galveno diriģentu un palika šajā postenī līdz 1937. gadam, kad aizbrauca uz ASV (blakusminot, pēc Otrā pasaules kara viņš diriģēja gan Čikāgas Liriskajā operā, gan Ņujorkas Metropoles opernamā). Štīdri arī bija tas, kurš 1936. gadā sāka iestudēt Šostakoviča Ceturto simfoniju.

Atgriežoties pie Koncerta – pirmatskaņojumā panākumi bija grandiozi. Autors pasāka apbraukāt daudzas Padomju Savienības pilsētas ar šo opusu. Divus mēnešus pēc pirmatskaņojuma solopartiju bija apguvis arī Ļevis Oborins. Savukārt Rietumos gadu vēlāk koncertu nospēlēja jaunais Jūdžins Lists.

Populārs ir anekdots par to, kā tolaik Parīzē dzīvojošais Sergejs Prokofjevs centies tikt pie šī opusa partitūras, taču neveiksmīgi – viens eksemplārs koncertapritē, otrs tipogrāfijā. Neesot varējis palīdzēt arī Nikolajs Mjaskovskis, kurš galu galā konstatējis, ka Šostakovičs gluži vienkārši peldas slavā un pret nošmateriālu izturas visai vieglprātīgi. Tā nu Prokofjevs iepazīna šo partitūru tikai pēc atgriešanās dzimtenē. Viņa vērtējums bijis lakonisks – "stilistiski raibi."

CETURTĀ SIMFONIJA ir Dmitrija Šostakoviča, iespējams, apjomīgākais un ietilpīgākais opuss gan orķestra sastāva, gan dramaturģiskā vēriena ziņā. Šo pamatoti sauc par mālerisku simfoniju – Māleram un Šostakovičam ir līdzīga drāmas un ironijas izpratne, kā arī meistarīga prasme apieties ar grandiozo instrumentu – simfonisko orķestri. Populāra ir leģenda, ka Ceturtās simfonijas tapšanas laikā Šostakovičs pa rokai allaž turējis Mālera Septītās simfonijas partitūru.

Šostakoviča Ceturtā simfonija ir laikmeta spogulis, tā iemieso “kreisās mākslas” pārstāvju t. s. oberiutu jeb “Reālās mākslas apvienības” talantu tieksmi krievu modernismu savienot ar grotesku un absurdu. Pazīstamākais oberiuts būs Daniils Harmss, un komponists Antonis Safronovs trāpīgi raksta, ka Ceturtajā simfonijā daudzas epizodes skan kā Harmsa literāro varoņu “kļiedziens no pagrīdes”.

Simfonijas sacerēšanas laikā Šostakovičam ir 30 gadu. 1936. gada janvārī laikrakstā “Pravda” tiek publicēta iznīcinoša recenzija par Šostakoviča operu “Mcenskas aprīņķa lēdijas Makbeta”, kas tobrīd populāra visā Padomju Savienībā un ko beidzot noskatījies biedrs Stajins. Ar šo recenziju “Сумбур вместо музыки” (“Nevis mūzika, bet murgji”) sākas Lielo Baiļu periods Šostakoviča dzīvē. Ceturtās simfonijas pirmās divas daļas top pirms šīs recenzijas un trešā daļa – pēc tās publicēšanas. Punkts roktrakstam tiek likts 1936. gada maijā. Pirmatskaņojums paredzēts tā paša gada decembrī, taču tas nenotiek. Ir versija, ka atskaņojumu atcēlis pats Šostakovičs (lai neuzjundītu liekas kaislības pēc tam, kad “Pravdas” rakstos ticis skarbi kritizēts par operu, kā arī par baletu “Gaišais strauts”), taču tiklab ticams ir arī nostāsts, ka simfonijas atskaņojums aizliegts “no augšas”. Lai vai kā – Šostakoviča Ceturtā simfonija 25 gadus noguļ atvilktnē, un tās pirmatskaņojums ir tikai 1961. gadā, iespējams, paša izcilākā Šostakoviča mūzikas interpreta – maestro Kirila Kondrašina vadībā.

Ceturtās simfonijas atskaņojums ilgst mazliet vairāk nekā vienu stundu, tai ir trīs daļas, un trešā daļa te faktiski ir kā autonoma simfonija simfonijā. Tā sākas ar sēru maršu, seko

hipertrofēta deju svīta (valši, marši, polkas, galops) un tad ir dubults atrisinājums – vispirms skarbā, iznīcinošā mažorā (mēdz teikt – līdzība ar padomju varas tālaika asiņainajiem darbiem), pēc tam klusā, maigā minorā, kur muzikālais risinājums mazliet atgādina Arvo Perta zvaniņmūziku (Antona Safronova salīdzinājums).

Var teikt, ka Ceturtā simfonija noslēdz Šostakoviča ģeniālās jaunības posmu jeb pirmo lielo kāpienu stikla kalnā un met attālu tiltu uz komponista dzīves noslēguma apskaidrību, kurā mirdz 14. simfonija, 15. simfonija un Altsonāte.

Orests SILABRIEDIS

Plamena MANGOVA ir neganti grūtā “Karalienes Elizabetes konkursa 2007” II vietas ieguvēja, un pēc šī konkursa sākas viņas starptautiskā karjera. Patlaban viņa uzstājas ar tādiem diriģentiem kā Mjunvuns Čuns, Endrū Deiviss, Jāps van Zvēdens, Dmitrijs Jurovskis, Gilberts Varga, Fransuā Ksavjē Rots, Andris Poga. Plamenas Mangovas kameramūzikas partneru vidū ir Marija Žoana Pireša, Boriss Berezovskis, Ogistēns Dimē, Aleksejs Ogrinčuks, Aleksandrs Kņazevs un Izaī stīgu kvartets.

Pianisti aicina uzstāties Verbjē festivāls, Martas Argeričas festivāls Lugāno, “Nantes trakās dienas”, Rokdanteronas festivāls, Rostropoviča festivāls Maskavā un Baku, “Gštādes muzikālās virsotnes”, Francijas Radio festivāls Monpeljē, Štutgartes Baha akadēmija u. c. starptautiski nozīmīgi forumi.

Plamenas Mangovas pirmais soloalbums, kurā skan Šostakoviča mūzika, ieguva gadabalvu *Diapason d'Or* (2007). Šī paša komponista mūziku Plamena ieskaņojusi arī ansamblī ar soprānu Tatjanu Meļņičenko, vijolnieci Natāliju Priščepenko un čellistu Sebastiānu Klingeru (*Superfonic* balva no žurnāla *Pizzicato*). Bēthovena mūzikas tvartu slavēja radiokanāls *France Musique* un žurnāls *Diapason*. Braiss Morisons no *Gramophone* ļoti augstu novērtēja ierakstu ar Štrausa “Burlesku” un Brāmsa Pirmo klavierkoncertu. Jaunākajā albumā Plamena Mangova muzicē duetā ar Aleksandru Kņazevu, un tvarts veltīts Frankam un Izaī.

2017./2018. gada sezonā Plamena Mangova debitēja ar Berlīnes Valsts kapelu, uzstājās Francijas Radionamā Parīzē un Rokdanteronas festivālā, koncertēja Elbas filharmonijā, Dubrovnikas festivālā un Jeruzalemē, kā arī sniedza meistarklases Kanzasas Pārka Universitātē (ASV).

Plamēnas skolotāju un padomdevēju skaitā ir Dmitrijs Baškirovs, Abdels Rahmans El Bača, Leons Fleišers un Andrāšs Šifs.

Andris POGA ir Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents kopš 2013./2014. gada sezonas.

Iepriekšējās sezonās uzstājies ar vadošajiem Vācijas, Francijas, Itālijas, Japānas un citu valstu orķestriem. Pēc veiksmīgas debijas ar Ziemeļvācijas Radio Elbas filharmonijas orķestri, Rietumvācijas Radio Ķelnes simfonisko orķestri, "Minhenes filharmonikājiem", Berlīnes Vācu simfonisko orķestri, Drēzdenes filharmonisko orķestri un Leipcīgas *Gewandhaus* orķestri viņš aicināts uz atkārtotu sadarbību ar tiem. Diriģējis arī Frankfurtes Radio SO, Dienvidrietumvācijas Radio Štutgartes orķestri, Dānijas Nacionālo SO, Sanktpēterburgas filharmonisko orķestri, Romas *Accademia Nazionale di Santa Cecilia*, Čīrihes *Tonhalle* orķestri, Francijas Nacionālo orķestri un Sidnejas SO.

2018./2019. gada sezonas būtiskie akcenti Andra Pogas radošajā darbā ir debija ar Honkongas filharmonisko orķestri un MDR Leipcīgas Radio SO, kā arī atgriešanās pie "Osakas filharmoniku", Rietumvācijas Radio simfoniskā orķestra, Čīrihes *Tonhalle* orķestra, Ziemeļvācijas Radio Elbas filharmonijas orķestra, Berlīnes Vācu simfoniskā orķestra, "Drēzdenes filharmoniku" un Francijas Radio filharmoniskā orķestra diriģenta pulks.

2018. gada oktobrī, atzīmējot Latvijas valsts simtgadi, Andris Poga kopā ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri devās koncertturnejā uz Vāciju, Franciju un Šveici, kā arī piedalījās prestižajā Bratislavas festivālā.

Andra Pogas starptautiskā karjera sākās pēc uzvaras Jevgeņija Svetlanova starptautiskajā diriģentu konkursā 2010. gadā. No 2011. līdz

2014. gadam viņš bija Pāvo Jervi asistents *Orchestre de Paris*, no 2012. līdz 2014. gadam – Bostonas SO asistentdiriģents.

Andris Poga absolvējis Jāzepa Vitola Latvijas Mūzikas akadēmijas simfoniskā orķestra diriģēšanas klasi. Studējis arī filozofiju Latvijas Universitātē un diriģēšanu Vīnes Mūzikas un tēlotājmākslas universitātē Uroša Lajovica klasē.

Dmitri Shostakovich wrote in the newspaper *Soviet Art* on 14 December, 1933: "I would like to win back the right of what is known as "serious music" to laughter. When a member of the audience laughs out loud in a symphony music concert, it does not shock me at all; on the contrary, it delights me."

The composer relates this idea to his **CONCERTO FOR PIANO, TRUMPET, AND STRINGS**, which he completed in the middle of summer, 1933.

Shostakovich has had a great deal of fun here: quotes from Haydn and Beethoven's music right next to operetta and jazz intonations; there are echoes from *Appassionata* (Lenin enjoyed the work, according to Soviet mythology) coupled with motives of thuggish street music motives.

On the one hand, it could be viewed as a 27-year-old composer just fooling around; on the other hand, it challenges the classic cultural canons and the traditions of the past. You can hear a gallop, a Boston waltz, and in the finale the trumpet plays out in a variety-style schlager that has travelled to Shostakovich's score all the way from Leningrad's music hall revue *Hypothetically Murdered*.

Notable Shostakovich scholar Krzysztof Meyer wrote about the Concerto for Piano and Trumpet: "The composition of instruments themselves is original: solo piano, string orchestra, and trumpet, which in a way is both a solo instrument and an accompanying instrument; it only appears once in a while, moreover, its performance includes somewhat strange motives, resembling parody. (...) The first movement

has been developed in a traditional sonata form with two contrasting themes – one of them resembles Rachmaninoff, while the other one sounds like dance. The lyrical *Lento*, resembling a slow waltz, is clearly analogous with the second movement of Ravel's Concerto in G major. The third movement of Shostakovich's concerto is a small interlude that connects *Lento* with *Allegro con brio*, where humour reigns without borders, enriched with jolly quotes from Haydn's Sonata in D major and Beethoven's rondo *Rage Over a Lost Penny*. There are only a few earlier Shostakovich's works where such abundance of varied stylistic elements can be found; in addition, hardly any of his works is so fraught with parodies, irony, and banal thematicism."

The solo performer in the premiere was the composer himself, surprising and dazzling the audience with his virtuoso performance, and the concerto received tremendous acclaim. The finale was performed in unbelievable speed, with markedly ugly, dry sound. The conductor was Vienna-born, one-time law student maestro Fritz Stiedry – former assistant to Mahler in the Vienna State Opera, later chief conductor of opera houses in Berlin and Kassel. In 1933, after Hitler came to power, Stiedry left Germany, became the chief conductor of the Leningrad Philharmonic Orchestra and remained in the post until 1937, when he went to the USA (after World War II, he conducted both the Lyric Opera of Chicago, both the New York Metropolitan Opera). Stiedry was also the one to conduct Shostakovich's Symphony no. 4.

SYMPHONY NO. 4 might be Dmitri Shostakovich's grandest, most voluminous work, considering both the orchestra composition, both the dramaturgic scope. The symphony has been likened to Mahler's, and not without reason – Mahler and Shostakovich have similar understanding of drama and irony, as well as masterly skill in handling the magnificent instrument – a symphonic orchestra. According to a popular legend, Shostakovich used to keep the score of Mahler's Symphony no. 7 by hand while he wrote his own Fourth.

Shostakovich's Symphony no. 4 is a reflection of an era; it embodies the disposition of the "left-wing art" representatives, known as the Oberiuty, or the talents of the Real Art Movement, to unite Russian modernism with the grotesque and the absurd. The best-known Oberiut would be Daniil Kharms, and composer Anton Safronov aptly wrote that many episodes of the Fourth Symphony sound like Kharms's literary heroes "cries from the underworld".

Shostakovich was 30 years old when he wrote the symphony. Shostakovich's opera *Lady Macbeth of the Mtsensk District* was popular all across the Soviet Union, and comrade Stalin finally watched it when it received a shattering review in the January, 1936, issue of the newspaper *Pravda*. The review *Сумбур вместо музыки (Nightmares instead of Music)* started a period of Great Dread in Shostakovich's life. The first two movements of the symphony were written before the review, and the third – after the publication of the review. The manuscript was completed in May, 1936. The premiere was planned to take place in December the same year, but it never happened. According to a rumour, the performance was cancelled by Shostakovich himself (not to stir up a fight after receiving harsh criticism about the opera and ballet *The Limpid Stream*), but it is just as likely that the government banned the performance. Either way, Shostakovich's Symphony no. 4 spent 25 years stashed away in a drawer, and it saw its first performance only in 1961, conducted by, possibly, greatest interpreter of Shostakovich – maestro Kirill Kondrashin.

The performance of Symphony no 4. lasted slightly longer than one hour, it consisted of three movements, and the third movement was in fact like a symphony within a symphony. It begins with a funeral march, followed by a hypertrophied dance suite (waltzes, marches, polkas, galops), and then there is a double resolution – first, a harsh, destroying major (analogous with the bloody doings of the Soviet rule), then, a silent, calm minor, where the musical solution slightly reminds of Arvo Pärt's tintinnabuli music (Anton Safronov's comparison).

Symphony no. 4 may have concluded the period of Shostakovich's young genius, or it might be considered his first serious climb up the mountain of dreams, throwing an ambitious bridge towards the enlightenment that the composer saw towards the end of his life, showcased by Symphony nos. 14 and 15 and his Viola Sonata.

Plamena MANGOVA won the 2nd place in the immensely challenging Queen Elisabeth Competition in 2007, setting her international career in motion. She performs with such conductors as Myung-Whun Chung, Andrew Davis, Jaap van Zweden, Dmitri Jurowski, Gilbert Varga, François-Xavier Roth, and Andris Poga. Plamena Mangova's chamber music partners include Maria João Pires, Boris Berezovsky, Augustin Dumay, Alexei Ogrintchouk, Alexander Knyazev, and the Ysaye Quartet.

The pianist has received invitations to the Verbier Festival, Martha Argerich Festival in Lugano, *La Folle Journée* in Nantes, La Roque d'Anthéron Festival, Rostropovich Festival in Moscow and Baku, *Sommets Musicaux de Gstaad*, Montpellier Radio France Festival, Bach Akademie Stuttgart, and other forums of international significance.

Plamena Mangova's first solo recording of Shostakovich's music received the annual *Diapason d'Or* award in 2007. Another recording of Shostakovich in an ensemble with soprano Tatiana Melnychenko, violinist Natalia Prischepenko, and cellist Sebastian Klinger earned the Superfonic Prize in *Pizzicato* magazine. Her recording of Beethoven was lauded by the France Musique radio station and the *Diapason* magazine. Mangova's recording of Strauss's *Burleske* and Brahms's Piano Concerto no. 1 received high acclaim from Bryce Morrison of *Gramophone*. Her latest CD was recorded in duet with Alexander Kniazev and dedicated to Franck and Ysaye.

Over the 2017/2018 season, Plamena Mangova made her debut with the Staatskapelle Berlin, performed at the Maison de la Radio in Paris, at La Roque d'Anthéron Festival, at the Elbphilharmonie, at the Dubrovnik Festival, and in Jerusalem. She also

taught workshops at the Park University in Cansas (USA).

Plamena has learned from such masters as Dmitri Bashkirov, Abdel Rahman El Bacha, Leon Fleisher, and Andrés Schiff.

Andris POGA has been the music director of the Latvian National Symphony Orchestra (LNSO) since the season of 2013–2014.

Highlights of recent seasons have included concerts with the leading orchestras of Germany, France, Italy, Japan and other countries. After the first successful collaborations he has been invited back to the NDR Elbphilharmonie Orchester Hamburg, the WDR Symphony Cologne, the Munich Philharmonic, the Deutsches Symphony-Orchester Berlin, the Dresden Philharmonic and the Gewandhausorchester in Leipzig. He has also conducted the Frankfurt Radio Symphony, the SWR Symphony Orchestra in Stuttgart, the Danish National Symphony Orchestra, the Saint Petersburg Philharmonic, the Accademia Nazionale di Santa Cecilia in Rome, the Tonhalle-Orchester Zurich, the Orchestre National de France and the Sydney Symphony Orchestra among many others.

In October 2018, for the 100th anniversary of Latvia he toured Germany, France and Switzerland with the Latvian National Symphony Orchestra. Andris Poga performed in New Year's Eve concerts with the *Tonhalle Orchester Zürich* in late 2018. The same season, Andris is to perform with the NDR Elbphilharmonie Orchestra and Christian Tetzlaff, with the MDR Leipzig Radio Symphony Orchestra and Roger Muraro, with the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin at the Berlin Philharmonic, with the Dresdner Philharmonie and Martin Grubinger, as well as with the Naples Teatro di San Carlo orchestra.

In 2010, Andris Poga won the First Prize of the Evgeny Svetlanov International Conducting Competition, which thrust him into the international scene. He became an assistant to Paavo Järvi at the Orchestre de Paris, working with him from 2011 to 2014, and from 2012 to 2014 he worked as an assistant conductor for the Boston Symphony Orchestra.

LNSO ŠOVAKAR

I vijoles

Georgs Sarkisjans, Sandis Šteinbergs, Darja Smirnova, Aleksejs Bahirs, Nellija Sarkisjana, Inese Štrāle, Baiba Šulce, Aija Frišenfelde, Liene Neija-Kalniņa, Terēze Zilberte-Ijaba, Vizma Laura Agloniete, Aija Sūna, Indulis Cintiņš, Oskars Siliņš, Darja Kuzma

II vijoles

Alise Ozoliņa, Arvīds Zvagulis, Inga Slava, Beāte Račko, Māra Balķena, Ingrīda Laka, Raimonds Melderis, Anete Liberte, Margarita Ogibalova, Kristiāna Ozoliņa, Anna Janovska, Aleksandra Mališkina, Dace Upatniece

Alti

Arigo Štrāls, Ināra Brīnuma, Pēteris Trasuns, Liene Beitāne, Olga Borodina, Katrīna Krašauska-Krauze, Einārs Roževics, Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva, Jevgeņija Gorbunova, Annija Elizabete Meija

Čelli

Diana Ozoliņa, Ieva Upatniece, Lolita Lilje, Mareta Prikule, Dace Zālīte-Zilberte, Aleksandrs Šmirnovs, Jānis Rinkulis, Zane Guļāne, Justīne Baulina

Kontrabasi

Oskars Bokanovs, Raivo Ozols, Viktors Veļičko, Kristaps Pētersons, Jurgis Klotiņš, Ivars Ozols, Andris Veinbergs

Flautas

Tomāzso Pratola, Ilze Urbāne, Anete Toča, Aiva Zauberga, Maija Zandberga, Egija Sproģe-Orehova

Obojas

Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis, Jana Zeļenska, Pauls Kristaps Reinis

Klarnetes

Mārtiņš Cirenis, Mareks Pinta, Sigurds Lallo, Mārcis Kūlis, Haralds Klips, Andrejs Reinis Zītmanis

Fagoti

Jānis Semjonovs, Reinis Burkins, Raimonds Gulbis, Aleksandrs Žiguļičs

Mežragi

Artūrs Šults, Mārcis Kalniņš, Miks Bankevics, Mikus Runka, Kalvis Etkins, Guntis Kronītis, Rolands Sēlis

Trompetes

Andris Ābelīte, Jenss Emīls Holms, Gints Ozoliņš, Edgars Bārzdiņš, Artūrs Krūmiņš

Tromboni

Artūrs Hrustaļovs, Arturs Bērziņš, Uldis Zilberts

Tuba

Jānis Retenais, Jānis Dimants

Sitaminstrumenti

Edgars Saksons, Uģis Krūskops, Atis Vintuks, Elīna Endzele, Rihards Zaļupe, Mikus Bāliņš, Ilmārs Melderis, Karīna Mazūra, Edvards Pāvils Muzikants

Arfa

Ieva Šablovska, Elizabete Gulbe

Klavieres

Līga Kārkliņa